
CAPITOLUL UNU

Un picnic pe râu

Paddington se ridică în capul oaselor în pat cu o expresie nedumerită pe chip. Evenimentele din Windsor Gardens nr. 32, în special micul dejun, respectau întotdeauna un program precis, și de aceea era cât se poate de neobișnuit să-l trezească ceva atât de devreme.

Se uită atent prin cameră, dar totul părea la locul lui.

Fotografia mătușii Lucy, făcută cu puțin înainte să se retragă la azilul pentru urși pensionari din Lima, se afla pe

măsuța de lângă pat, împreună cu borcanul lui de marmeladă specială de portocale și alte câteva lucruri.

Pălăria veche și haina de stofă cu brandenburguri atârnavau în cuierul de pe ușă, iar bănușii lui peruvieni erau sub pernă.

Mai important decât orice, când ridică așternutul și se uită sub pat, valijoara de piele cu compartimentul secret în care își ținea jurnalul și un număr de alte hârtii importante era în continuare acolo.

Paddington răsuflă ușurat. Cu toate că locuia la familia Brown de peste un an, nu se obișnuise încă de tot să aibă o cameră a lui și nu era genul de urs căruia să-i placă riscul.

În timp ce își muia distrat laba în borcanul cu marmeladă, pregătit să se culce la loc, Paddington ciuli urechile și ascultă.

Se auzeau voci din grădină – chiar destul de multe. O ușă se trânti de câteva ori și pe urmă, la distanță, auzi un zgomot remarcabil de asemănător cu zăngănitul unor farfurii, urmat de vocea domnului Brown strigând altora ce să facă.

Paddington se dădu grabnic jos din pat și alergă la fereastră din cealaltă parte a camerei. Zgomotele erau cât se poate de interesante, nici nu-i trecea prin cap să piardă ceva. Se uită pe geam și mai să cadă pe spate de uimire la ce-i văzură ochii. Suflă tare peste sticlă și o frecă bine cu laba, să se asigure că nu visează.

Pentru că pe pajiște, afară, întreaga familie Brown – domnul și doamna Brown, Jonathan și Judy – se adunaseră în jurul

unui coș mare de răchită. Și nu numai atât, dar doamna Bird, menajera, apăru din bucătărie chiar sub ochii lui, cu un platou enorm umplut ochi cu sendvișuri.

Paddington se dădu jos de pe pervaz și se grăbi spre parter. Totul era foarte misterios și categoric merita cercetat.

— Contați pe Paddington, ziseră toți atunci când ursulețul dădu buzna pe ușa bucătăriei, exact când ei închideau capacul coșului.

— Ursul ăsta simte miros de sendviș cu marmeladă de la doi kilometri distanță, bombăni doamna Bird.

— Serios acum, zise Judy, fluturând degetul arătător pe sub nasul ursulețului. Trebuia să fie o surpriză. Ne-am trezit special mai devreme.

Paddington se uită de la unul la altul tot mai surprins.

— Nu s-a întâmplat nimic, Paddington, râse doamna Brown. N-ai de ce să intri în panică. Mergem doar la un picnic pe râu.

— Și facem întrecere, strigă Jonathan, fluturând prin aer un minciog. Tata a promis un premiu cui prinde primul pește.

Ochii lui Paddington se făcură tot mai mari.

— Un picnic? exclamă el. Nu cred că am mai fost vreodată la un picnic pe râu.

— Numai bine, zise domnul Brown răsucindu-și mustața. O să mergi acum. Așa că grăbește-te să mănânci micul dejun. Este o zi minunată și trebuie să profităm cât mai mult de ea.